

ဒီဇိုင်း
ခင်မာတိုက်

လမ်းမှီမှီ
ရဲ့သမ္မုအရာရာ

(၁)

ချောကလက်ဖျော်ရည် ဖန်ခွက်ထဲက ပိုက်ကို ဟိုတို့ ဒီတို့ လှည့်ပတ် ကစားနေသော "အသည်း"ကို ခုံနောက်မှီမှာ မတ်မတ်မီထိုင်ရင်း "ဩ" က လက်ပိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ။ ဂျပန်ဆံတောက်ကို နားအောက်ကုပ် ကုပ် ဆံပင်လေးနှင့် "အသည်း" ရဲ့ ရုပ်သွင်က ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် တစ်ဝက် နီးပါးလောက်ကို နုနယ်တာ။

"လေးလေးကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မြန်မာ ပလာဇာမှာ တွေ့လိုက်တယ် ဘွားဘွား" ဟို အတို့ အထောင်လုပ်သော တူမလုပ်သူရဲ့ စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိတိုင်း ဩက ရယ်ချင်သည်။ ။ "ကောင်မလေး တစ်ယောက်" တဲ့ ...။ အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်။ အသည်းဟာ အသက်ဘယ်လောက် ရှိရှိ စိတ်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်။ ကလေး စိတ်။

ကလေးစိတ်၊ ကလေးကိုယ်၊ ကလေးမျက်နှာကလေးနှင့် အဲဒီ အသည်းဟာ "ဩသုတ" ရဲ့ နှလုံးသား အရှင်သခင်မ။ သူ့ရုပ်ကလေးနဲ့ မှ မလိုက်သည့် နောက်ခံ ကားချပ်များ ရှိခဲ့သည့် အတွက်လည်း သနားချစ် နှင့် ချစ်ရသည်။ ။

"ကဲ ... အသည်း"

ဩသုတက စိတ်လက်မရှည်စွာ အသံပြုလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟယ် ... သြရယ်၊ ငါ မေ့ပြန်ပြီ သိလား ငါ မေ့နေပြန်ပြီ"

"ကျွတ် စကားဖြတ်ပြန်ပြီ၊ ကဲ ... ကဲ ... ပြော ဘာမေ့တာလဲ"

"ငါလေ မနေ့ညနေက ဈေးက မဝင်းမြကို ငါးပတ်ခေါင်းတစ်လုံး ဆက်ဆက် ချန်ထားပေးပါလို့ မှာ ထားပြီး မနေ့ညနေကလေ သွားမယူလိုက်ရဘူးဟယ်၊ ကျွတ် ..."

"အသည်း ..."

အသည်းက သြသုတကို မျက်လုံးလေး ပင့်ကြည့်ကာ ချောကလက်ဖျော်ရည်ကို ပိုက်နှင့်စုပ်ကာ သောက်သည် ။ သြသုတရဲ့ အသံဆတ်ဆတ်ကြောင့် တကယ်လည်း မကြောက်ဘဲ ကြောက်တဲ့ ပုံ ဖမ်းကာ သူတမင်တကာ စကားတွေ လွှဲပစ်တာကိုလည်း သူ မဟုတ်သလို နားဝေတိမ်တောင် လုပ်နေပါသည် ။

"ဘာလဲ ... ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့ စကား ပြောနေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ခင်ဗျားက ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ငါးပတ်ခေါင်းကို စဉ်းစားနေတာလား"

"မစဉ်းစားပါဘူး၊ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထဲ သတိရလာတာ"

"ကဲ ... အခု စကား ဆက်ပြောလို့ ရမလား ..."

"ပြောပါ ... ပြော ... ပြော"

"ပြောရမှာ ခင်ဗျားလေ အသည်း၊ ကျွန်တော်က မေးထားတာလေ"

"ဘာမေးထားတာလဲ ..."

တွန့်ပြီး စေ့သွားတဲ့ သြသုတရဲ့ နှုတ်ခမ်း အလှုပ်အရှားကို ကြည့်ပြီး အသည်းက အူထဲက တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ပြိုးမိပါသည် ။ မြင်သာ

ထင်သာတော့ မပြုံးရဲ။ သြကို မလှောင်ပြောင်ရက်။ ရယ်ချင်ပြုံးချင် မိ
တာကလည်း သူ့ကို ချစ်သနားစိတ်နှင့်ပင်။ အဲဒီ စိတ်မရှည်တဲ့ လူရွယ်
လေးကို အသည်း သံယောဇဉ် ကြီးပါသည်။

"ဪ ... သြ မေးထားတာ ဘာလဲ"

"အသည်း ... နောက်ရွတ်ရွတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ဪ ... ဆိုတော့ သတိ
ပဲ ရသွားသလိုနဲ့ မေးထားတာ ဘာလဲတဲ့ ၊ ခင်ဗျားကို တစ်ခါတလေကျရ
င် ကိုင်ဆောင်လိုက်ချင်တာ၊ ကဲပါ ကောင်းကောင်း ဖြေပါဗျာ၊ မေမေ
က အသည်းနဲ့ တွေ့မယ်လို့ ပြောတယ်လေ၊ အသည်း ဘယ်နေ
အဆင်ပြေမလဲ ..."

"သြတို့ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ရမှာ လား ..."

"အိမ်မှာ တွေ့တာက ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်လေ၊ အပြင် တ
စ်နေရာရာမှာ တွေ့တာက မခန့်ဘူးလားလို့ ပါ၊ အိမ်မှာ တွေ့တာက
ဣန္ဒြေရတာပေါ့ ..."

အသည်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ ။

"သြမေမေက အသည်းကို သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား၊ တွေ့မယ်
ဆိုတာကရော positive သဘောကို ဆောင်ရဲ့ လား၊ ငါ ကြောက်တယ်
နော် ... နောက်ပြီး တစ်မျိုးကြီးပဲလို့ လည်း ထင်တယ်"

"ဘာတစ်မျိုးကြီးလဲ"

"ယောက်ျားလေးမိဘနဲ့ လိုက်တွေ့ရမယ့် မိန်းမတွေ အားလုံးထဲမှာ
တော့ ငါ အသက်အကြီးဆုံးပဲ ထင်တယ်၊ ဒီအသက် ဒီအရွယ်နဲ့ သားရှင်
အိမ်ကို သားရဲ့ ချစ်သူ သားရဲ့ ရည်းစားအဖြစ် လိုက်တွေ့ရမှာ ရှက်စရာ
ကြီးလို့ ခံစားရတယ်"

ဩသုတက မှီထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ရင်း ...

"ဒီအဆင့်ကို မဖြတ်ကျော်ပဲ ရှေ့ကို ဆက်လို့ မရဘူးလေ အသည်း၊ ဒါက ထုံးစံပဲလေ၊ ကျွန်တော်လည်း အသည်းရဲ့ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ် လေ၊ တွေ့ပြီးပြီလေ"

"အို ... ဖေဖေနဲ့ ဩက အစကတည်းက သိပြီးသားဟာကို၊ သမက် လောင်းကို တမင်တကာ တကူးတက မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ လာတွေ့လိုက် ရတယ်လို့ မရှိလိုက်ပါဘူး ဩသုတရယ်၊ ခုဟာက မတူပါဘူး၊ အသည်း က ကိုယ့်ကို သဘောမကျမှန်း သိသိနဲ့ လိုက်တွေ့ရမှာ ၊ သိပ်မျက်နှာငယ် တာပဲ၊ တကယ်တမ်း စဉ်းစားလိုက်တော့ ငါ့အသက် ငါ့အရွယ် ငါ့အနေ အထားနဲ့ က သားရှင်အမေကို ခုလို လိုက်တွေ့ဖို့ ဆိုတာ တော်တော် ရှက်စရာကောင်းတာပဲ၊ တွေးရင်းနဲ့ တောင် မျက်ရည်တွေ စပ် လာပြီ"

"အသည်း ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မေမေနဲ့ လိုက်တွေ့ ပေးပါ အသည်းရာ ... နော်၊ မေမေက သဘောမကျဘူး ဆိုပေမဲ့လည်း လေ အခုက အဲသလို မဟုတ်တော့ပါဘူးဆို ယုံစမ်းပါ၊ လုံးဝသဘောမ ကျဘဲနဲ့ တော့ ဘယ်ခေါ်တွေ့ပါမလဲ အသည်းရယ်"

"လုံးဝ သဘောမကျ မဟုတ်ရင်တောင် အရင်တုန်းက တစ်ဝက် တော့ သဘောမကျတာ သေချာတာပဲလေ၊ အင်း ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ နော်၊ ငါတို့ လက်ထပ်ကြပါစို့နဲ့ ဩရယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲလည်း နေလို့ ရတာပဲလေ၊ လက်ထပ်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ငါ အယုံအကြည် မရှိပါဘူးဆိုမှ အဲဒီ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို ငါ ကြောက်ပါတယ်"

"အသည်း ..."

ဩသုတ လက်တစ်ဖက်က စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ အသည်းရဲ့ လက် ဖဝါးလေး တစ်ဖက်ကို အုပ်ကိုင်လာသည် ။ အသည်းက စိတ်ကျဉ်းကျပ်

သလိုလေး လက်ဖဝါးကို တွန့်ရုန်းကာ ထွက်လိုက်၏။

"တူတူ ... တူတူ ... တူ ..."

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အသည်းက ထွက်ပေါက်ရသွားသလို သူ့ပေါင်ပေါ်က လက်ကိုင်အိတ်ထဲ မွေနှောက်၍ ဖုန်းကိုင်ရန် ဖုန်းကို ရှာသည် ။ အသည်းရဲ့ အိတ်ဟာ ပိုက်ဆံထည့်ရုံ သက်သက် မဟုတ်ဘဲ တိုလီမုတ်စ အရေးပေါ် လိုအပ်မည် ထင်သမျှ ထည့်ထားတာမျိုး ဖြစ်လေရာ ဖုန်းကို အတော်နှင့် ရှာမတွေ့။

မွေရင်း မတွေ့တော့ အထဲက ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု နှိုက်ကာ အသည်းက စားပွဲပေါ်တင်သည် ။ နေကာမျက်မှန်၊ မျက်မှန်အိတ်၊ တစ်ရှူးထုပ်၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဘောက်ချာများ ၊ စက္ကူခေါက်များ ၊ အိမ်သော့၊ ကားသော့၊ ဘဏ်စာအုပ်၊ လက်သည်းညှပ်၊ ခေါက်ယပ်တောင်လေး၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူး ထည့်ထားတဲ့ ဘူးငယ်၊ ကရင်ပတ်ဖ်။

ဩသုတက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည် ။ ဗြဲတံစဗျင်းတောင်းတွေ ကုန်ပြီး ဖုန်းခေါ်သံသာ ရပ်သွားသည် ။ ဖုန်းက ထွက်မလာ။ အသည်းသည် မျက်မှောင်လေး တွန့်ကာ အိတ်ကို ဟိုဖိဒီဖိစမ်းရင်းက ...

"ဪ ... ဘေးအိတ်ထဲမှာ .."

ဩသုတကို ပြုံးဖြဖြလေး ကြည့်ရင်း ဘေးအိတ်ဇစ်ကို ဖွင့်၍ ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည် ။

"တို့ ... တို့ .."

"ဟော ... စာပို့ပြန်ပြီ ..."

အသည်းက သူ့ဖုန်းပေါ်က Security pattern ကို "Z" ပုံဆွဲ၍

နှိပ်သည် ။ မပွင့်။ ထပ်နှိပ်ဆွဲသည် ။ မပွင့်။

"အသည်း ... ခေါင်းအေးအေး ထားစမ်းပါ။ ဇက်ပုံဆွဲရမှာ က ရွှေ
ရောင်ဖုန်းလေ၊ ဒီဖုန်းအမည်းက သဝေထိုးပုံဆွဲမှ ပွင့်မှာ လေ ..."

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ"

အသည်း ဆိုသည် မှာ သူ့ဖုန်းကို Security ခံထားတတ်ပြီးသော် သူ
ပျံ့ဝါဒ သူ မေ့မည်စိုး၍ ရှိသမျှသော ရင်းနှီးနှီးစပ်သူတိုင်းကို သူ့ပျံ့ဝါ
ဒါ ပြောပြထားတယ်သူမျိုးတည်း။

"ဩရယ် ... အသည်းကို အဲလို စိတ်ပျက်သလိုကြီး မကြည့်စမ်းပါနဲ့ ၊
ငါ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာ ငါ သိပြီးသားမို့လို့ မင်း အဲလို ကြည့်
လည်း ပဲ ဘာမှ မထူးလို့ ပါ။ မီးချောက ညနေကျ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ မှာ
ထားလို့ ပါ။ မီးချော ဖုန်းပဲဖြစ်မှာ ၊ ချက်ချင်း မကိုင်ရင် သူ စိတ်ကောက်
မှာ စိုးလို့ ပျာယာခတ်မိတာ၊ ပျာယာခတ်တော့ ပိုပြီး အမှားအယွင်းတွေ
ဖြစ်၊ ငါဟာ ... ငဖျင်းမပါဟယ် ငါသိပါတယ်"

"ကဲပါဗျာ ... သူများ စိတ်မကောင်းအောင် ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်ဘာ
သာ ဖုန်းကို ကြည့်စရာ ရှိတာကြည့်၊ ရှုပ်ယှက်ကို ခတ်နေတာပဲ၊ အချစ်
ရေးလေး ဆွေးနွေးမလား ကြံရင် သူ့ကိစ္စ အရှုပ်တွေချည်းပဲ ပေါ်ပေါ်လာ
တယ်၊ ခင်ဗျားကိုမှ ဘာကြောင့်များ ချစ်နေရသလဲ ဆိုတဲ့ ဝဋ်ကြွေးကို
တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်နာတယ်"

"ဩ ... တကယ် အတည် ပြောနေတာလားဟင်"

"ကဲပါ ... ခင်ဗျားဖုန်းပဲ ခင်ဗျား အရင်ကိစ္စ ဖြတ်ပါ ..."

အသည်းက ဖုန်းကို ဖွင့်ပြီးသော် စာအိတ်ကလေးကို အရင်နှိပ် ဖွင့်
လိုက်ပါသည် ။ မီးချောပဲ ဖြစ်မှာ ။ သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ခဲလှတဲ့ မီးချော၊ ဘာ

များ ပြောစရာ ရှိပါလိမ့်။ ဘာကိစ္စ အရေးကြီးပါလိမ့်။ အရေးမကြီးလျှင် စာပို့မည်သူ မဟုတ်။ ပို့ထားတဲ့ ဖုန်း မက်ဆေ့ချ်လေးကို အသည်းက က မန်းကတန်း ငုံ့ဖတ်လိုက်သည်။ ။

"မာမာ ...

မီးလက်ထပ်တော့မယ် ..."

ဟင် ...။

အသည်းရဲ့ အာမေဗိုတ်သည် အပြင်ထွက်မလာဘဲ ရင်ထဲ၌ သာ အုန်းခနဲ မြည်သွားသလိုပင်။ မီးချော လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ ။ ဘုရား ရေ ... သူက ဘယ်နှနှစ်မို့လဲ။ ခုမှ နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်လေ။ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာလေ။ အသည်းသည် စာတိုလေးကိုပဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဖတ်ကာ မျက်နှာလေးက ပျက်နေပါသည်။ ။

"ဘာလဲ အသည်း ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

"... .."

"ဘယ်သူ စာပို့လို့ လဲ"

အရိပ်ကြည့်နေသော ဩသုတက စိုးရိမ်မကင်းသလို မေးသည် ။ အသည်းက ဩကို အသာအယာ မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ...

"မီးချော မီးချောလေ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ ကြည့်စမ်း၊ သူက ဘယ်အရွယ် ရှိသေးလို့ လဲ၊ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာကို လက်ထပ်စရာ လား၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ဩ ...၊ အသည်း ... မီးချောကို နှမြောလိုက် တာ ..."

ဩသုတက အသည်းကို ကရုဏာ သက်သွားမိကာ တစ်ဆက်တည်း

ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာပါသည်။ ။

"မီးချောက နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီ မဟုတ်လား အသည်းရဲ့ ..."

"အင်းလေ ... ဒါ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ ဥစ္စာ ..."

"ခင်ဗျား အသက်ဘယ်နှနှစ်က မီးချောကို မွေးခဲ့တာလဲ ဒေါ်အသည်းရဲ့ ၊ ပြန်လည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ မီးချောကို ငယ်သေးတယ်လို့ အသည်း သွားပြောရင် သူကလည်း အသည်းကို ဘာပြန်ပြောမလဲ ..."

"အို အသည်းက မိုက်လုံးကြီးတဲ့ မိန်းမ ၊ အဆိုးမမို့လို့ အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်မှာ ယောက်ျား ရသွားတာ၊ အသည်းနဲ့ မယှဉ်နဲ့ လေ၊ အသည်းက မိုက်မဲတယ်လေ၊ မီးချောက လိမ်လိမ်မာမာ သန့်သန့် စင်စင်လေး၊ မတူဘူးလေ ..."

"ဪ ... အသည်းရယ် ..."

မျက်ရည်လည်လာသော အသည်းကို ကြည့်၍ သြသုတ စိတ်မကောင်းပေ။

"သူ့အမေ သိပြီးပြီလား မသိဘူး"

အသည်းက ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေပါသည်။ ။

(၂)

ဒေါ်နန်းမိုးသည် ကားတံခါး ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးသည် နှင့် Seat belt ကို ဆွဲယူကာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် သိုင်းပတ်လိုက်ရင်း နံဘေးက ဦးပြေအောင်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်၍ ...

"ကိုပြေ ... Seat belt"

ဦးပြေအောင်သည် သူ့ဘာသာသူ အသိစိတ်နှင့် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ပတ်မည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဇနီးသည် က သတိပေး ညွှန်ကြားလိုက် တော့လည်း ဘာမှ စောဒက မတက်ဘဲ "အင်း" တစ်လုံးသာ တုံ့ပြန် လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်နန်းမိုးက ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်လိုက်ရင်း ...

"ကိုပြေအခန်း အပြင်က ကောင်မလေးတွေ တော်တော် အချိုးမပြေ တာပဲ၊ အလုပ်လုပ်တာ စနစ် မရှိဘူး၊ တစ်ခါလည်း ပြောပြီးပြီ၊ အခု လည်း ထပ်ပြောခဲ့သေးတယ်၊ အခန်းထဲကို လူနာသွင်းပေးရတဲ့ အလုပ် က ဘယ်လောက်များ ခက်နေလို့ လဲ၊ ဗြောက်သောက်တွေဖြစ် ဟိုကျော် ဒီကျော်၊ ကိုပြေ ဓာတ်မှန်အစို့ ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ လူနာက ဝှီးချဲ့နဲ့ ဓာတ်မှန်ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်၊ အတော်အောင့်နေတာ မြင် လည်း ဒါ အရေးပေါ်ပါလားရယ်လို့ မတွေးကြဘူး၊ ဟိုးနောက်ဆုံးက ပြန်တန်းစီရမယ် ဆိုတာက အေးအေးဆေးဆေး အခြေအနေဆိုရင် ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုက လူနာက ဝေဒနာ ခံစားနေရတာ၊ စောင့်ရမယ့် တန်း

စီစာရင်းက အများကြီး ကျန်သေးတာ၊ ကေ့စ်က အော်ပရေးရှင်းလုပ်ဖို့ လိုလား မလိုလား မသိသေးဘူး အရေးပေါ် ဖြစ်မလား မဖြစ်လား မသိနိုင်ဘူးလေ။ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး မစီစဉ်တတ်ဘူး၊ စာအုပ်ကြီး အတိုင်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်က လွဲရင် မလုပ်တတ်၊ မမဦးတို့ ကို ပြောပြပြီး ကောင်မလေးတွေ လဲခိုင်းဦးမှ ပဲ ..."

"နန်း အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာလား ..."

"ဟုတ်တယ် ... ကိုထွန်းတို့ မမအိတို့ အိမ်က အပြန်မို့ စောနေလည်း တန်းပဲ ဝင်ကြိုလိုက်တော့တာ၊ အိမ်ပြန်ပြီး နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မထွက်ချင်တော့လို့"

"ကောင်မလေးတွေကတော့ လူလဲလိုက်လည်း အလားတူ ဒီလိုဟာ တွေပဲ ရောက်လာမှာ ပါ၊ သူတို့ မှာ မှာ ထားသလို လုပ်ဖို့ လောက်ပဲ စွမ်းရည်ရှိတာကို နန်းရဲ့ ၊ မဦးတို့ လည်း သွားပြောမနေပါနဲ့ ၊ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ ဇီဇာကြောင်ရာ ကျပါတယ် ..."

"အို ... ပြောရမှာ ပဲ ကိုပြေရယ်၊ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်က စကတ်ထဘီက ဒေါက်ဆယ်ချောင်းလောက် ထည့်ဝတ်ထားပြီး နားဆွဲက လှုပ်တုတ်တုတ်နဲ့ ၊ ရှိုးက များ သေးတယ်၊ ဒီနေရာမျိုး ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

အင်း အလုပ်လာဘ်မမြင်တာထက် ဒေါက်တို့ ၊ နားဆွဲတို့ ၊ ရှိုးများ တာတို့ က လူပဲပစ်ချင်စေဖို့ ပိုအဓိက ကျတဲ့ အချက် ဖြစ်မည် ထင်ပါရဲ့ ။ ဇနီးသည် ဟာ သူ့နံဘေးက ဆရာဝန်၊ နာစ်၊ ဝန်ထမ်း၊ လူနာ ဘယ်သူမဆို အမျိုးသမီးမှန်လျှင် သူ ကြည့်လို့ ရတဲ့ သူ ခပ်ရှားရှား။ နည်းနည်းလှပနေလျှင် ပိုပြီး ကြည့်မရတတ်။ အချိုးမကျ မတော်မတည့် ဆိုတာမျိုးလည်း သူပဲ မြင်တတ်လှသည် ။ သူမြင်တာလည်း အမှန်တွေ

ချည်း။

အကြည့်တွေ အမြင်တွေ အသိတွေ ထိုးထွင်း မြော်မြင်တတ်တာတွေ အမှန်းအဆတွေဟာ ထစ်ခနဲဆို ဒေါက်ခနဲ သွက်လက်ထက်မြက် မြန်ဆန်လှကာ ဘာကိုမဆို သိတတ် မြင်တတ် မှန်းဆသမျှလည်း မှန်တတ်။ မိသားစု ကိစ္စတွေမှာ လည်း သူပဲ အခရာ။ သူ စီမံခန့်ခွဲသမျှဟာလည်း ပြည့်စုံ အဆင်ပြေနေတာချည်းမို့ ဦးပြေအောင်က တော်ရုံတန်ရုံ ဖြစ်လျှင်ဖြင့် ဇနီးသည် နှင့် အတိုက်အခံ လုပ်မနေတော့ပါ။

"အစ်ကိုအိမ် ဘာသွားလုပ်တာလဲ နန်း:"

"ဪ ... သူတို့ တိုင်ပင်စရာလေး ရှိတယ်ဆိုလို့ ၊ အဲဒါ ..."

"တူတူ ... တူတူ"

ဒေါ်နန်းမို့ စကားမဆုံးခင် ဦးပြေအောင်ရဲ့ ဖုန်းက မြည်လာတာမို့ ဒေါ်နန်းမို့ စကားရပ်သွားသလို ဦးပြေအောင်လည်း အလန့်တကြား ကျောပင်မတ်သွား ရပါသည် ။ ခုန ဆေးခန်းမှာ လူနာကြည့်နေချိန်က လည်း နှစ်ကြိမ်တောင် ဖုန်းလာခဲ့တာကို မကိုင်ဖြစ်လိုက်တာမို့ ခုလည်း ဒါဟာ ခုနခေါ်နေတဲ့ မိုးသည်းဆီကပဲ ဖြစ်မှာ ကို မှန်းနိုင်လိုက်၍ ပင်။

"ဖုန်းလေ ... ကိုပြေ ..."

"အင်း: ..."

"ဘယ်သူလဲ"

ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်တဲ့ ဦးပြေအောင်ဘက် ဒေါ်နန်းမို့က လှည့်ကြည့်သည် ။ ဖွင့်နားမထောင်သေးတဲ့ ဦးပြေအောင်မှ တစ်ဆင့် မီးလင်းနေတဲ့ စကရင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ ...

"ဘယ်သူ ခေါ်နေတာလဲ ကိုပြေ ..."

ဦးပြေအောင်သည် ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်သော်လည်း နန်းမိုရဲ့ ရှေ့မှောက်တွင် မိုးသည်းနှင့် ဖုန်းပြောရမှာ ဝန်လေးနေပါသည်။ ။ ခုနက တော့ လူနာကြည့်နေချိန်မို့ မကိုင်ဖြစ်တာ၊ အခုကတော့ နန်းမို နံဘေးမှာ ရှိနေတာမို့ မကိုင်ချင်သေးပြန်။

"မိုးသည် ဆက်နေတာပါ။ ဘာကိစ္စရှိလဲ မသိဘူး၊ ခုန လူနာ ကြည့်နေတုန်းကလည်း သူခေါ်တာ မကိုင်ဖြစ်လိုက်ဘူး ..."

နန်းမိုက နှုတ်ခမ်းလေး မွဲသွားကာ ...

"ဆက်ပြီ၊ ဆက်တော့မှာ နောက်ကိုလည်း အကြောင်းပြချက်ကောင်းကြီး ရ လာပြီလေ ..."

ဦးပြေအောင်က နန်းမိုကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ နန်း"

"မီးချောက အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်တဲ့ ၊ ဒီနေ့ ကိုထွန်းနဲ့ မမအိဆီ ရောက်တာလည်း အဲဒါပဲလေ၊ မမအိက စကားပြောစရာ တိုင်ပင်စရာ ရှိတယ်ဆိုလို့ သွားလိုက်တာ၊ မီးချောက သူ့ကောင်လေးနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ ..."

"မီးချောက အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"နှစ်ဆယ့်တစ်လေ ကိုပြေကလည်း ၊ ကောင်လေးကတော့ အသက်အစိတ်တဲ့ ၊ ကောင်လေးက အင်ဂျင်နီယာလေ၊ မဆိုးပါဘူး နန်းမို မေးလာတယ်၊ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းလည်း ကောင်းပါတယ်"

ဦးပြေအောင်သည် ကားမှန်ပြတင်းပြင်ပမှ ကားမီးရောင်တွေနှင့် ဖျိုး

ဖျိုးဖျတ်ဖျတ် လင်းလက်နေသော ညမှောင်မှောင်ကို ငေးမောတွေးတော နေမိသည်။ သမီးဖြစ်သူတောင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်လို့ အသိပေး သည့်အရွယ် ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ။ သူဟာ အသိပေးခံရသူသာ ဖြစ်တော့သ ည်။ မိုးသည်းလည်း ဘာထူးလဲ။ အသိပေးခံရသူပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ သူတို့ ဟာ သမီးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေမှ မဟုတ်ကြတာ။

သမီးက သူ ဒယ်ဒီ မာမီခေါ်သော ဘကြီးဖြစ်သူ ဦးထွန်းအောင်နှင့် ဘကြီးရဲ့ ဇနီး ဒေါ်အိအိဝင်းကိုတော့ ချစ်သူထားကတည်းက တိုင်ပင် ကောင်း တိုင်ပင်မှာ ပေါ့လေ။ သူတို့ နှင့် ကျတော့ သိပ်မှ တရင်းတနီး ဆက်ဆံလုံးထွေးခြင်း ရှိမှ မရှိလေတာပဲ။

သူနဲ့ သမီး မလုံးထွေးလှတာကတော့ အကြောင်းပြချက် ရှိသည်။ သူဟာ နန်းမိဆိုတဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် မိသားစုသက်သက် ဖြစ်နေ ကာ သူတို့ မှာ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သမီးဟာ မိုးသည်း နှင့်ရော ဘာကြောင့် ရင်းနှီးနှီးကပ်မှု မရှိခဲ့ပါလိမ့်။ သူနှင့်မိုးသည်း လမ်းခွဲကြတော့ သမီးက သုံးနှစ်ခွဲလား လေးနှစ်လားသာ ရှိသေးသည်။

လမ်းခွဲချိန်မှာ မိုးသည်းအသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်တစ် သာသာ နှစ်ဆယ့် နှစ် မပြည့်ချင်။ အခု လက်ရှိ သမီးရဲ့ အရွယ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ လင်မယားက သားသမီး မထွန်းကားပဲ သမီးကိုလည်း အင်မတန် ချစ်ခင်ကြရာ သူတို့ မွေးစားဖို့ အဆိုပြု တောင်းဆိုခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက မိုးသည်း နှင့် အခြေအတင် ပြဿနာတွေ တကျက်ကျက် ဖြစ်လိုက်ကြသေးသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဖခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် သူသည် လည်း သမီးလေးကို မိုးသည်း လက်ထဲမှာ ထက် အစ်ကို လင်မယား လက်ထဲမှာ ပိုမိုပြီး ကြီးပြင်းစေလိုစိတ် ရှိခဲ့တာ အမှန်ပင်။ သမီးလေးကို

အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မိုးသည်းဟာ မတည်ငြိမ် မရင့်ကျက်သေးဘူး လို့ သူ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက အစ်ကို လင်မယား မွေးစား ဖို့ ဘက် သဘောတူ မဲတင်းစကားများ ပြောခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင် ရင်အုပ် မကွာ အတူမထားခဲ့မိတာကတော့ နန်းမို့ မကြည်ဖြူတာကို သိ၍ တစ် ကြောင်း အစ်ကိုနှင့် မရီးကို ယုံကြည်လို့ က တစ်ကြောင်း၊ ထိုနှစ်ခု ပေါင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သမီးလေးဟာ အဖေဘက်က ဘာကြီးမွေးစားမိဘ လက်ထဲ ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ရပေမဲ့ အမေဖြစ်သော မိုးသည်းနှင့် တွေ့ခွင့်မ ပြုခဲ့တာတော့ မဟုတ်။ တွေ့ဆုံနေလို့ ရနေတာပဲ။ ဘာကြောင့် တရင်း တနှီး သွေးစည်းစည်း အဖြစ်မျိုး မရှိခဲ့တာကိုတော့ ဦးပြေအောင် မတွေး တတ်ပေ။

"ကလင် ..."

အသံလေး တစ်ချက်ကြောင့် ဦးပြေအောင်က ဘယ်ကပါလိမ့်ဟု ဟို ကြည့် ဒီကြည့် ဖြစ်သွားရစဉ် ...

"စာဝင်လာတာ ကိုပြော မိုးသည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်"

သူ့ထံ ဖုန်းမက်ဆွေချ် လာတာမျိုး ရှားပါးလှ၍ ဦးပြေအောင်က စာဝင် လို့ ဝင်လာမှန်းတောင် မသိတာဖြစ်သည်။ နန်းမို့ ပြောလိုက်မှ မီး လင်းလာသော ဖုန်းကို ကြည့်ကာ စာကို ဖွင့်ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ဟို နှိပ် ဒီနှိပ်နှင့် စာလေးတစ်ကြောင်း လေးထောင့်ကွက်လေးထဲ ပေါ်လာ သည်။

"ကိုကြီး ဖုန်းကိုင်ပါဦးနော်"

"ဘာတဲ့ လဲ"

"... .."

"ဘာတဲ့ လဲလို့ ..."

"ဖုန်းကိုင်ဖို့ ပြောတာပါ နန်းရယ်"

"ဘယ်လို ရေးထားလဲ"

"... .."

ရေးထားတာကို ဖတ်ပြဖို့ သူ ဝန်လေးနေဆဲ နန်းမိုက ကားမောင်း နေရင်းမှ ဦးပြေအောင် လက်ထဲက ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူကာ ကား မောင်းရင်းပင် စာဖွဲ့ဖတ်လိုက်ပါသည် ။ ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းကို ဦးပြေ အောင်ပေါင်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း မျက်နှာကတော့ တင်းသလို မဲ့ သလို ခပ်ပျက်ပျက်။

"သေတောင် သေချင်တယ်၊ ဒီက ရှေ့လျှောက် လာတော့မယ် ဒါမျိုး တွေ ၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်"

"ဘာများ သေချင်စရာ ရှိလို့ လဲ နန်းရာ ... မင်းကလည်း ..."

"ခုချိန်ထိ ကိုကြီး ခေါ်တာကို မပြုပြင်သေးဘူး၊ ဦးပြေအောင်ပေါ့၊ သူ စိမ်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲဟာ၊ ဒါမျိုးတွေ ရှေ့လျှောက် စိတ်ညစ်ရတော့မှာ ကို မြင်ယောင်နေတာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဟာ ... ကိုပြေဟာလေ သိပ်နားဝေးတာပဲ၊ မီးချော လက်ထပ်တော့ မှာ ကို အကြောင်းပြပြီး ရှင့်ဆီကို အကြိမ်ကြိမ် ဆက်သွယ်တော့မှာ ကို မြင်ယောင်နေတာကို ပြောတာ၊ အရမ်းစိတ်ပျက်တာပဲ"

ဦးပြေအောင်က ဘာမှ မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည် ။ နန်း

မို့ ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ သူနှင့် မိုးသည်းဟာ သမီးရဲ့ အဖေနဲ့ အမေ မိ
ဘနှစ်ပါး မဟုတ်လား။ သို့ပေမဲ့လည်း ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့ နှစ်
ယောက် အကြိမ်ကြိမ် ဆက်သွယ်စရာတော့ မလိုအပ်လောက်ဘူး ထင်
သည် ။ တစ်ကြိမ်တလေ စသဖြင့်တော့ ဆက်သွယ်ဖို့ တွေ့ဆုံဖို့ လိုအပ်
ကောင်း လိုအပ်နိုင်တာပေါ့။ တိုင်ပင်စရာမျိုးတော့လည်း များများ စား
စား မရှိလောက်ပါပေ။

"အခု အဲဒါ ဘာလုပ်မှာ လဲ ကိုပြေက ..."

"ဘာလိုလဲ နန်း ..."

"သူက ဖုန်းကိုင်ပါလို့ ပြောနေတယ်လေ ..."

"ဪ ... ဒီတစ်ခါဆက်ရင် ကိုင်လိုက်ရုံပေါ့ နန်းရယ်၊ သူ ဘာပြော
စရာ ရှိသလဲမှ မသိတာ။ သူက သမီးရဲ့ အမေပဲလေ၊ အလကားနေရင်း
ဆက်ဆံ ဆက်သွယ်နေဖို့ မလိုပေမဲ့ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ ရှောင်ရှား
နေဖို့ လည်း မလိုပါဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှမှာ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ လဲ ရှိတာမှ မ
ဟုတ်ဘဲ၊ အပြစ်ရှိခြင်းရှိ ကိုယ်က ရှိတာ၊ လွန်ခြင်းလွန် ကိုယ်က လွန်တဲ့
သူလေ "

နန်းမို့သည် နှုတ်ခမ်းတင်းတင်း စေ့ရင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်နက်
နက် အတွန့်ချိုးထားလိုက်မိသည် ။